

Lina FRANKOVÁ

Blčí zámok

MAMA RADI BESTSELLERY

LINA
FRANKOVÁ

Blší
Zámok

Copyright © Lina Franková 2021
Cover Photo © Adobe Stock

ISBN: 978-80-89967-77-3

*Venujem Patrícii H., mojej knižnej víle.
A Barbore D., víle, ktorá so mnou vždy lieta
na rovnakej vlne.*

Prolog

Vzduch bol ľadový. Mrazil hlboko v pľúcach a bolel, keď sa prudko nadychovala. Ani nevedela, prečo uteká. Ale posledné mesiace ju čosi neustále poháňalo vpred, preč od ostatných.

Rodičia si šepkali, že sa *to už stalo* – pravá barevansonovská povaha vyplávala na povrch. Ako puberta, ktorá sa nikdy neutlmí.

Roztvorený kabát za ňou vial ako krídla obrovského havrana, keď vbehla do aleje za zámkom a utekala stále ďalej, až kým nemala pocit, že ju z úzkych okien viac nemôžu pozorovať. Namrznuté lístie jej praskalo pod topánkami a opadané stromy sa k nej po stranách prikláňali ako starí známi vítajúci ju vo svojej spoločnosti. Látka fialových šiat s nepeknými geometrickými vzormi ju chladila, no šatku na krku si predsa len uvoľnila a s poryvom vetra ju nechala krútiacu sa vyletieť kdesi za seba, pretože ju až príliš hriala. Matka na šatách trvala a ona sa podvolila, pretože dobre vedela, že akákoľvek kontrola členov ich rodu je len dočasná. Jedného dňa si bude robiť, čo len sa jej zachce.

Vo sviatok zosnulých sa zišli – širší okruh von Barevansonovcov (a predsa iba zlomok z nich) – a navštívili spolu rodinnú kryptu na pozemku. Po krátkom vzdaní tichej úcty hrobku, teraz prevoňanú čerstvými kvetmi, opustili. Čoskoro sa naplní pachom rozkladajúcich sa listov a lupeňov. Odobrali sa do zámku na spoločný obed. Mala dosť ich rečí a zmizla hneď, ako ju najstaršie štruktúry prestali štípať do líc a odmerane hladiť po vlasoch. Veď ani oni sa vzájomne veľmi nemuseli. Po návšteve sa opäť prestanú vídať.

Mala pätnásť a v tom čase boli jej vlniace sa vlasy ebenovou záplavou siahajúcou jej až po pás.

Neskoro si uvedomila, že sa ani len v jesennej aleji záhrad nenachádza sama. *Stále sám a zároveň nikdy sám* – hovorilo sa o nich.

Zarazene zastala. Prudko dýchala. Ruky jej klesli k telu, s čiernymi vlasmi sa jej pohrával vietor, no inak ostala načisto nehybná. Zastavilo ju to, čo zbadala.

Na konci aleje stála žena.

Pozerala sa priamo na ňu. Jej čierne oči cítila aj na diaľku – uprené, bez pohybu. Ale nie nepriateľské.

Sedela na stoličke z pokrúteného dreva pri stole s okrúhlou doskou a krivou rustikálnou nohou. Oboje vystupovalo z navršeného lístia, akoby ich sama príroda vytvorila priamo pre ňu. Za ňou sa týčilo šikmé polkruhové zrkadlo v bielom ráme. Do jeho stredu sa zbíhali malé okienka tvoriace zrkadlové políčka.

Vymieňali si pohľady. Ostala jej prítomnosťou ako obarená, prekvapila ju, ale nie tak, ako by si priala. Čosi pod povrchom celého výjavu jej neprišlo normálne. Zmocnil sa jej pocit, akoby podprahovo vnímala akési bzúčanie vychádzajúce z útrob zamrznutej pôdy, akoby sa ocitla vo zvláštnej napätej bubline, v ktorej žena sedela a do ktorej jej nečakane vošla. A zároveň ju upokojoval jej výraz. Bola až romanticky pôsobiaci typ s jemnou sánkou a zružovenými lícami a na chrbte sa jej nepravidelne vlnili rozpustené svetlé vlasy. Jej pery sa jemne usmievali.

Neodolala a vykročila žene v ústrety. Ešte ju však nedokázala osloviť a jej kroky pôsobili trochu meravo. Napriek všetkému ju však žena fascinovala a v istom zmysle aj desila.

Nerozladovalo ju zrkadlo. Záhrady za zámkom, ich krajina zázrakov, ich boli plné. Išlo o matkinu výstrednosť.

Vykoľajili ju jej šaty.

Sedela spôsobne, odetá do smotanovej róby z predminulého storočia. Bledé prsia jej lemovala ponuro čierna široká čipka s bordovým púčikom ruže v dekolte, guľaté rukávy mala krátke. Lenže tá žena, ktorá sa tam vystavovala ako na jarnom pikniku, sa v zatiahnutom novembrovom dni

vôbec nechvela, a hoci ona sama vydychovala čoraz chvejivejšie obláčiky pary, dáma nepôsobila, že by vôbec spozorovala, že primfza.

Keď napokon zastala sotva meter pred ňou, zamračeným pohľadom skĺzla na jej ruky. Pod osím pásom, za ktorý zaiste mohol korzet, ich mala prekrížené položené na nazbieranej látke sukne, spod ktorej sa až na zem spúšťala vrstva striedajúcej sa čiernej a krémovej čipky, delikátnej ako najjemnejšia smotanová pena, ktorej predchádzal drahý kaviár. Ruky však nemala posiate husou kožou!

Prekvapene strelila očami späť na jej tvár a niekde medzitým jej rozum nedokázal spracovať fakt, že bordová ruža v dekolťáži je zrazu plne rozvitá.

„Kasandra,“ nežne ju oslovila žena, jemne k nej zdvíhajúc svoju vznešenú bradu.

Ónyxové oči sa jej ligotali záujmom.

„Aká si krásna, aká nespútaná,“ túžobne si vzdychla a ruža na čiernej čipke sa zachvela, akoby sa s jej nádychom a výdychom napoly stiahla a znova naplno otvorila.

„Spurná,“ šepla. „Pripravená vládnuť svojmu svetu.“

Zdvihol sa vietor a odviaľ im kadere. Zo dve sekundy mala pred očami čierny závoj, a kým si z tváre stiahla prameň vlasov, neznáma nepozornosť využila a druhá ruka sa jej nečakane ocitla v horúcom zovretí. Ešte aj jej ruky boli teplé, akoby žena zo svojho miesta skutočne vnímala horúci deň a nie počiatok zimy.

A zrazu jej čosi vložila do dlane a zovrela jej okolo toho prsty, čo Kasandru v okamihu rozrušilo.

Dáma sa pokojne usmievala a mierne sa k nej priklonila, tvár mala vytočenú. Odhalila operadlo z pokrútených suchých konárov.

„Povedie Ťa!“ dôrazne jej povedala. „S ním nikdy nepoblúdiš. Prijmi ho, Kasandra!“

Vytrhla sa jej a ustúpila. Rýchlo roztvorila dľaň a vyklzla jej z nej dlhšia strieborná retiazka, ale v strede ruky jej ostal ležať ťažký privesok. Strieborná vľčia hlava so zvláštne predĺženou tlamou.

„Kto ste?“ konečne zo seba vyrázila a pozrela sa na ňu, nie však ostro, pretože žena v prekrásnych šatách napriek všetkému vzbudzovala istú

dávku hlbkej dôvery, ktorá sa v nej neochvejne, starodávne prebúdza.

Akoby ich spájalo stáročné puto.

„Buď vlčica, Kasandra!“ povedala jej namiesto odpovede.

A vtedy sa zbadala.

Zbadala sa v zrkadlových políčkach za ženiným chrbtom, ako s rukou s prívieskom natiahnutou pred sebou zmätene ustupuje. Lenže v odraze nevidela ženu! Pokrútená stolička v odraze bola prázdna.

Takmer sa potkla, keď ju strach prinútil ustupovať rýchlejšie. Opäť na ňu pozrela. Vyprevádzala ju s pokojným výrazom, ruky mala opäť kultivovane zložené na sukni.

Kasandrin pohľad však preskakoval z dámy na prázdne zrkadlo a srdce sa jej trepotalo, až jej tep začínal hučať v ušiach.

Konečne nabrala odvalu, aby sa otočila chrbtom. Rozbehla sa späť alejou. Vyprevádzal ju prudký vietor a rozvírené lístie, aj kockovaná šatka, zachytená do suchých pahýľov stromu a márne sa snažiaca oslobodiť, ako ďalší Barevanson nadarmo bojujúci proti temnote sprevádzajúcej jeho rod.

Nedokázala sa obzrieť. Netušila, či by sa viac zľakla, keby tam žena ešte stále sedela a sledovala ju, alebo keby zistila, že zmizla.

Vydesila ju.

Ale príviesku vlčej hlavy sa zbaviť nedokázala. Do niekoľkých minút objavila jeho malé tajomstvo. A zaplavil ju dojem, akoby jej patrilo od nepamäti. Akoby bol talizmanom, ktorý sa skrátka musí dotýkať jej pokožky.

Časť 1

Snežný vlk

Kapitola 1

O trinásť rokov neskôr

Zamyslene si popotiahla príviesok s vlčou hlavou, ktorý si neprítomne vytiahla spoza goliera bledého trička. Pri tom pohybe sa jej z ramena zošuchol jeden popruh trakov, ale sotva si to všimla. Uprene hľadela na dokončenú bustu, belostnú ako sneh, čo sa znášal za dlhými oknami ateliéru, ktoré lemovali celú jednu stenu. Okná boli skutočne vysokánske. S lomenými oblúkmi, s odtiahnutými dlhočiznými záclonami z jemnej organzy.

Boli to kvalitné traky. Z hnedej kože a starosvetsky prichytené o gombík na širších sivých nohaviciach. Boli to *jeho* traky. Vlastne aj tie nohavice boli *jeho*, nad členkami ich mala niekoľkokrát vyhrnuté.

Natiahla ruky a jemne prechádzala po belostnom obočí. Hlava busty sa s krkom a kúskom torza zužovala na okrúhly podstavec, ktorý bol v istej časti natoľko úzky, že pôsobil, akoby sa mal čochvíľa prelomiť. Nežne a zároveň skúmajúco prešla bruškami prstov jeho širšiu čelusť. Vnímala každý detail, každú nezrovnalosť.

Vlastne aj tá sošná hlava bola *jeho*.

No aj keď sa veľmi snažila, nikdy nakoniec nemala pocit, že je to skutočne *on*.

Kasandra sa vymanila z ponurých myšlienok, prestala v prstoch obracať príviesok a natiahla sa za pohárom červeného vína, ktorý stál na

stolčeku pri buste. Keď si odpíjala, neubránila sa ešte jednému kritickému pohľadu ponad pohár, potom sa radšej otočila smerom k oknám. Takmer ani nevnímala, že do rozľahlého ateliéru vletel havran. Jeho modročierne krídla, lesklé a prenikavo tmavé sa v svetlej miestnosti s drevenou podlahou šikovne vyhýbali všetkým sochám na stoloch. Malým aj veľkým. Boli všade navôkol. Neobtriel sa ani o jednu stojacu či ležiacu ženu, nahú ani oblečenú v antickom rúchu, ani o jedno konské telo, štúdiu človeka v pohybe, o žiadnu nadrozmernú či naopak miniatúrnu končatinu. Vyhol sa dreveným poličkám aj dvom starožitným stoličkám a dosadol rovno k jej novej buste. Našuchoril si perie. Nevšímal sa ho. Neprítomne cez havrana prešla prstom – od čierneho zobáka až k hlave – a s pohárom v ruke, so stále prevísajúcim popruhom *jeho* trakov, s druhou rukou vo vrecku *jeho* nohavíc, sledovala ťažké snehové vločky znášajúce sa na zasnežený les, ktorý obkolesoval záhrady zámku. Kde-tu v diaľke zbadala jagajúci sa krík či strom, ktorý presvetľoval už tak jasnú snežnú pokrývku. Isté body v záhradách svietili celoročne.

Nastal začiatok februára. Pomyslela si, že možno sleduje jedno z posledných snežení.

Mala dvadsaťosem. Teraz už vyzerala inak. Lesklé vlasy s veľkými vlnami jej siahali už len po ramená. Stále bola chudá, ktosi by mohol povedať, že až kostnatá, ale jej postoj sa dávno zmenil. Už nebola hrbiaci sa adolescent. Aj teraz postávala ležérne, no jej tvár s aristokraticky úzkym nosom a výraznými lícnymi kosťami bola neustále hrdo zdvihnutá. Vyžarovala z nej pýcha, prísnosť a zároveň jasný odkaz okoliu – *je mi jedno, čo si o mne myslíte!*

Dopila víno a zrazu a prudko obrátila. Vrátila sa k buste a pohár k nej položila tak rázne, až Severinus nespokojne vzlietol a dosadol na ploché brucho nahej ležiacej sochy na dubovom stole hneď vedľa.

Zobrala tvár busty do oboch dlaní a zdvihla si ju pred oči.

Keď mala pätnásť, už ho poznala, ale chýbal ešte rok do okamihu, kedy si jeden druhého začínali postupne čoraz viac všímať.

Kasandra sa zvrtila a prešla k hlbokému výklenku v stene, na prasknutie plnému ledabolo naskladanými bustami. Vážne, usmievajúce sa, s poloúsmevom, ironické, zlostné... všetky niesli podobu toho istého muža.

Aj keď to na prvý pohľad vyzeralo ako nemožné, podarilo sa jej nájsť kúsok voľného miesta vysoko vo výklenku, kam najnovšiu bustu nešetrne napchala. Musela sa postaviť na špičky, ale o chvíľku si bola istá, že je pevne ukotvená. Dopadla späť na päty a obrátila sa nesúrodým hlavám chrbtom.

Mala sedemnásť, keď od neho dostala svoj prvý bozk. Predstavovala si svoju budúcnosť privilegovaného dieťaťa všelijako a vzhľadom na svoju povahu a korene nie vždy ružovo.

Ale nikdy by jej nenapadlo, že nakoniec skončí láskyplne pohládzajúca jeho neživú, do biela sfarbenú tvár. Chladnú, tichú a statickú.

A *on* bude hniť dva metre pod zemou.

Kapitola 2

Kráčal chodbou a podvedome pridával do kroku. Vonku snežilo, z čoho mal celkom radosť. Snehové vločky sa mu teraz roztápali na kabáte, ale nemal si ich ako zotrieť z ramien, pretože v rukách držal dve veľké kávy v papierových pohároch. Príjemne ho hriali. Z ich viečok sa mu pod nos šírila vôňa bielej čokolády a marcipánu. Presne takto ochutenú kávu totiž mala rada. Kľučkoval pomedzi kolegov, zdravil ich a v povznesenej nálade občas zdvihol kávy nad hlavy kolegýň, čomu sa zasmiali. Ústav archeológie sa činorodo prebúdzal do ďalšieho dňa a Natan bol zvedavý, či Vanda kávu ocení a či sa konečne nechá aspoň pozvať na obed. Bavilo ho snažiť sa o ňu.

Občas o neho niekto zavadil dlhším pohľadom. Ako napríklad teraz nový kolega, paleontológ, ktorý k nim na chvíľu zbehol z tretieho poschodia. Kývol mu na pozdrav a potom ostal v zamyslení hľadieť na jeho vlasy.

Natan vedel, ako pôsobí, ale pozornosť ho nevyvádza z miery. Vlasy mal krátke, nad čelom vyčesané dohora, po bokoch vystrihané. Boli však *celkom biele*. Chýbal mu ešte rok do tridsiatky, a práve to ľudí zakaždým zarazilo. Mal sviežu, mladistvú tvár, paradoxne nevyzeral na svoj vek a ani belostná jednoliatosť vlasov ho nedokázala urobiť starším, ba práve naopak. Akoby ho ešte zjemňovala. Nebol totiž sivovlasý. Jeho vlasy boli biele ako sneh za oknami.

A ľudia inštinktívne cítili, že je to výsledok prirodzeného procesu, nie módný výstrelok.

Konečne dorazil k jej kancelárii.

„Ahoj,“ ozval sa hlbokým hlasom, ktorý mu sedel k vysokej postave a oprel sa o zárubňu. Vanda však vôbec nereagovala.

„Ahoj!“ zopakoval dôraznejšie.

Sedela na stoličke a uprene pozerala do počítača. Kancelária mala drevené obloženie pretreté zelenkavým náterom. Za chrbtom mala opretú vysokú tabuľu popísanú kriedovými poznámkami, kovové regály boli plné odbornej literatúry a falošných skamenelín. Dekorácie, ktoré sa môžu páčiť iba archeologičke, v podstate kopírovali jeho kanceláriu naproti. Jemu akurát chýbali mäkké stoličky potiahnuté kockovanou látkou, ktoré pôsobili veľmi žensky. Aj napriek malým rozmerom išlo o lepší typ kancelárií. A oni vedeli, prečo sa majú tak dobre a neprežívajú s nedostatkom financií.

Natan mlčal. Ani si neuvedomil, že zväžnel a sleduje Vandu rovnako zaujato ako ona monitor. Došlo mu, že ju ešte nikdy s podobným výrazom nevidel. Sedela ako neživá, výrazné sivomodré oči, ktoré ho fascinovali veľkosťou a zasnívanosťou, takmer bez žmurknutia upierala na jediný bod. S dlhými hustými vlasmi a plnými perami na neho pôsobila ako zlatovlasá bábika, ale jej bábikovská krása sa teraz podivne rozbila kútikmi otočenými smerom nadol a vráskou na čele, prezrádzajúcou starosti.

„Vanda, si v poriadku?“ spýtal sa už úplne seriózne a vošiel do kancelárie.

Konečne ho zaregistrovala. Mierne sa strhla a so zmäteným zažmurkaním k nemu presunula pohľad. Vráska na čele sa vyhladila a ona znova pôsobila ako bábika, udivená a nevinná.

„Čože...?“ vydýchla.

Obe kávy položil na stôl ku kope papierov a otvorených zošitov.

„Niečo sa *stalo*?“ zamračil sa a zošuchol si z ramena koženú tašku.

„Nie. Prečo?“ hlesla.

Pozorovala ho, ako si kabát prehadzuje cez operadlo stoličky a vyhrňa si rukávy na čiernom tričku. Vrátila sa do prítomnosti a zmysly sa jej zostrili. Napadlo jej, že takto, celý v čiernom, pôsobí so svojimi svietiaco bielymi vlasmi a azúrovými očami ako upír.

„Vyzeráš naozaj znepokojene,“ podotkol.

S hlbokým výdychom sa jej po tvári rozlial úsmev. Roztržito pokrútila hlavou.

„Nie, nie... iba premýšlam...“

„No konečne,“ podpichol ju a tiež sa uvoľnil.

„Somár!“ dobrácky mu vrátila.

„Tak o čo ide?“ spýtal sa už odľahčenejšie, no na kávu neupozornil.

Cítila, že ju posledné mesiace balí, ale flirtoval v medziach, ktoré ju neobťažovali. Nestrácal pred ňou dôstojnosť.

„Ide o nález na pozemku von Barevansonovcov.“

„Jedná sa o ten depot nájdený v rozvalinách stredovekej veže?“ pripomenul si.

Každý o tom tak trochu vedel. A každý tu poznal priezvisko von Barevanson. A to bolo asi tak všetko. Záhadný grófsky rod, ktorý ich ústav už generácie štedro financoval a ktorý teraz zastupovala „vdova von Barevanson“, sa udržiaval takmer neviditeľný. Putovali od neho iba peniaze. Natanovi to od nepamäti celé prišlo neskutočné. Niežeby nechápal, že aj v súčasnosti, predovšetkým v Európe, existuje aristokracia a vysoká šľachta, ktorá neuvevriteľne profituje zo svojich stáročných pozemkov a vlastníctva historických budov, ale keďže ich už od čias, kedy bol jeden z nich ich riaditeľom, nikto nikdy osobne nevidel, pôsobili tak trochu ako rozprávkové bytosti. „Vdovu von Barevanson“ si predstavoval ako kyslo sa tváriacu rozložitú matrónu s okružím okolo krku prežívajúcu v temnej komnate s večne zatiahnutými závesmi. Tam možno mučila príliš zvedavých archeológov!

„Bolo by pekné, keby to bol poklad,“ pousmiala sa Vanda. „Ale ktovie? Jediné, čo máme k dispozícii, je dvadsať rokov stará správa od pracovníka, ktorý bol privolaný na rýchlu obhliadku. Keramické nádoby plné predmetov zo vzácnych kovov. Vázy. Zopár šperkov, poháre. A mince! Nedokázal ani posúdiť, či ide o vrcholný stredovek alebo včasný novovek.“

„Už dávno z nich mohli byť krásne muzeálie,“ nesúhlasne cmukol. „Nerozumiem, prečo ich nenechajú aspoň preskúmať.“

Vdova Barevansonová s ešte jedným príbuzným vraj obývajú rodinný neogotický zámok. Súčasťou pozemku je náhodou aj časť stredovekých rozvalín, kde rodina pred dvadsiatimi rokmi našla archeologický nález, ktorý si dala narýchlo posúdiť, a odvtedy sa ho jej členovia držia ako straky. Stal sa súčasťou ich osobnej zbierky a dráždi každého archeológa v ústave,

ktorý majú pod svojím patronátom. Artefakty totiž tvoria vskutku rozsiahlu zbierku!

„A my nevieme nič,“ Natan v náhlom pocite zmaru potichu lamentoval. „Nálezovú situáciu iba zbežne, historické súvislosti si domýšľame...“

„Boli prevezené z polohy in situ do zámku,“ pripomenula.

„Dúfam, že šetrne,“ podotkol a zrazu mu došlo, že je vlastne zvláštne, že sa teraz artefaktmi zaoberajú. „Prečo sa o ich zbierke rozprávame? Konečne ju sprístupnili?“

Dlhé roky sa márne snažili aspoň dostať na zámok, aby nádoby preskúmali.

„Nie, ale...“ akosi trhane sa nadýchla a Natan okamžite citlivo zaznamenal, že jej tenzia sa vracia. „Objavili sa nové skutočnosti, na základe ktorých možno sprístupnené budú.“

Sporoval, ako jej rozrušením sčerveneli líca, čo ho zarazilo. Situáciu dosť prežívala.

„Chcem ich preskúmať ja! Natan, asi viem, ako sa dostať na zámok!“ dýchavične vychrlila a on iba zdvihol obočie. „Bude to môj projekt! Preskúmam zbierku. Vylepším si kredit. Už som informovala riaditeľa. Presvedčila som ho, že to zvládnem!“

Vanda „vylepšiť kredit“ naozaj potrebovala, čoho si boli obaja vedomí. Natan o jej nedávnom pracovnom zadrhnutí, keď neopatrným zaobchádzaním poškodila drobnú časť ojedinelého nález, decentne pomlčal. Ani pri tom nemala byť. Pomáhala kolegovi, ktorý sa špecializoval na paleolitické nástroje, čo nebolo v popredí jej záujmu.

„Výborne!“ povzbudivo sa usmial a z náhleho popudu vykročil popri stole priamo za ňu, aby sa pozrel, na čo sa vôbec doteraz tak ustarane pozerala.

Hneď zaregistroval, ako sa nervózne ošiva, ale aj tak sa jej naklonil cez rameno. A vtedy doslova ustrnul.

Azúrovomodré oči mu v sekunde zaliala čerň rozšírených zreníc. Vôbec nebol pripravený na to, čo sa s ním po tom pohľade stane. Dych sa mu na okamih až bolestivo zasekol v hrudníku, končatiny mu razom oťaželi.

Ako v náhlom vzduchoprázde pozoroval jediné vyobrazenie novogotického zámku, na ktorého pozemku sa nález nachádzal. Čiernobiely obrázok

visel na webe o histórii architektúry a išlo o jediný záber, ktorý bol voľne dostupný. Von Barevansonovci svoje sídla nesprístupňovali verejnosti ako niektorí schudobnení aristokrati. Neboli na to odkázaní.

Sekundy nekonečne plynuli a Natan neustále zotrval v podivnej fyzickej pasci. Akoby mu čosi neviditeľne pevne držalo zátylok stlačený nad Vandine rameno a nedovoľovalo mu odtrhnúť od zámku plnú pozornosť.

Rozšírenými očami pozoroval neostrý a bezfarebný pohľad do dialky. Širokú prístupovú cestu lemovanú rozkvitnutými krovínami a na jej pozadí rozľahlý, až tudorovsky kamenný zámok, ktorému obe krídla ukončovali dve mohutné veže s ostrými vysokými strechami týčiacimi sa do šedých nebies zatiahnutých zlovestnými tmavými mračnami.

Napokon silou vôle pomaly vydýchol. Dochádzalo mu, čo sa deje. Čo však nevyučovalo, ako absurdné mu to prišlo.

Ten zámok ho *privolával*.

Znenazdajky mal plnú hlavu predstáv samého seba, ako uteká po tej prístupovej ceste priamo k vysokánskej vstupnej bráne. Vôkol sú farby, vône a príslub búrky, ktorý plní ovzdušie elektrinou, čo mu brní na pokožke a on sa potrebuje dostať dnu, do zámku, a schovať sa pred ňou.

Jeho zmeravené telo sa napokon vzdalo a povolilo a Natan sa pozvoľna, s očami naďalej upretými na monitor, vystieral.

Teraz sa Vanda pozerala s obavou na neho. Ich úlohy sa vymenili.

„Si v poriadku?“ zopakovala jeho úvodnú otázku.

Nie, nebol v poriadku. Srdce mu bilo ako splašené a zrazu ničomu nerozumel. Akoby stratil pôdu pod nohami a netušil prečo.

„Vanda...“ priškrtene hlesol a donútil sa znova jej venovať pozornosť. „Vanda, mohol by som sa k tebe na tomto projekte pridať?“

Netušil, prečo ju žiada. Sotva pred dvoma minútami by mu to ani napadlo. Ale jeho ústa skrátka vyslovovali tieto slová.

„Rada by som na ich artefaktoch pracovala sama,“ zareagovala očividne zmätená.

„Chcel by som ísť s tebou,“ povedal. Uvedomil si, že to skutočne chce. Že *chce* ísť do zámku. Akoby od toho záviselo vyplnenie desivej prázdnoty, ktorá sa v ňom náhle, keď naň prestal hľadieť, znásobila.

Vanda na okamih zovrela pery.

„Myslím, že som jasne naznačila, že je to môj projekt, Jonatán!“ razom zaujala ofenzívny postoj, čo zvýraznila aj plnou verziou jeho krstného mena.

„Hodila by sa ti pomoc...“

„Mám veľa práce!“ naježene mu skočila do reči a nápadne si na stole začala rovnať papiere.

Natan sa zhlboka nadýchol. Uvedomil si, ako neobvykle sa správa, a snažil sa svoje znepokojenie striasť. Neisto si pozbieral veci zo stoličky. Teraz mlčal ako hrob a ona ho popri upratovaní ukradomky sledovala. Keď si cez rameno prehodil tašku, na chrbte ruky pocítil sotva badateľný výboj, akoby sa mala jeho fantazmagorická búrka strhnúť priamo uprostred kancelárie.

A stále *tam* veľmi *chcel ísť!*

Keď sa otočil a vyšiel na chodbu, Vanda si uvedomila, že jej na stole nechal obe kávy.

Kapitola 3

Utekal po schodoch a naťahoval sa za guľatou kľučkou na dverách. Počul sa, ako nahlas dýcha. Počul aj tie hrôzyplné piskľavé sipivé zvuky za sebou. *Tam dole.* Nedokázal sa pootočiť. Na zátylku sa mu ježili vlasy z pivnice za chrbtom a z toho, čo je v nej.

Nohy nemal ako z olova. A ešte skôr, ako sa vôbec dotkol kľučky, vedel, že ňou ani nepohne... Že ňou bude lomcovať a ona nepovolí.

Lenže tentoraz sa dvere otvorili. Guľa sa pootočila, a keďže bol pripravený márne ňou trhať, dvere sa po jeho prudkom pohybe rozleteli dokorán.

Pochmúrnu pivnicu znenazdajky zaliala biela žiara, pred ktorou si sprvu musel zacloniť oči. Ale po chvíľke sa ju naučil znášať a ruka mu klesla popri tele.

Bol *voľný*.

Pocit slobody ho zaplnil tolkou intenzitou, že vo chvíli zabudol aj na desivý sipot za sebou.

Rozprestierala sa pred ním široká cesta lemovaná kríkmi. Váhavo vystúpil na sinavú trávu, na ktorej jeho modré tenisky doslova svietili, a zrazu, obostretý chladivým vlhkým ovzduším, kráčal popri nevýrazných kvetoch a ako uhranutý vzhliadal k šedému zámku v diaľave.

Napriek tomu, že sa nad ním zbiehali čierne mračná, magicky ho priťahoval.

Kráčal mu v ústrety, zatiaľ čo z lesov kdesi za ním vyli vlci...

Natan otvoril oči a nahlas vydýchol.